

rano, tega ne potrjuje skušnja. Ako je suša in se metljika kosi po gosto, to ji škodi in tako ne vrže veliko.

V spomladi, ko je mokrota se dovolj vedila, treba je metljičišče prevlačiti sem ter tje z brano in to tako močno, da se cela njiva vidi črna. S tem se vkonča trava in plevel, metljiki pa, ki ima globoko v prsti svoje korenine, se odpre prstovina in torej veselo raste tje do jeseni, če jo tudi kosiš v tretje ali celo v četrto.

Huda sovražnica metljiki je predenica in ako je v njej, izpravi se le težko. Najhitreje še se izpravi, če se vlije $\frac{1}{4}$ kilo železnega vitriola v vedro vode in se polije ta zmes hitro po košnji, če je vreme suho, na mesta, po katerih je že predenica. Metljika je izdatna in pridela se je poprek 80 do 120 novih centov na enem hektarju. Kedar je že konec metljike, lahko se poseje za njo, kar hoče, kajti metljika porabi le spodnjo prst, zgornja pa ostane rodovitna.

Sejmovi. Dne 14. aprila v Poličanah in v Zdolah. Dne 16. aprila pri M. Snežni, v Spielfeldu in v Središči. Dne 17. aprila v Kapelah. Dne 18. apr. v Sevnici in v Imenem (za svinje.)

Dopisi.

Od sv. Kristofa pri Laškem trgu. (Zahvala.) Njih veličanstvo presvitli cesar so blagodušno darilo v namen stavbe šolskega poslopja pri sv. Jederti, po c. kr. okrajnem glavarstvu v Celji, blagovolili izročiti, in izreka jim za to svetovalstvo tukajšnje občine iskreno zahvalo. Ker smo uže mnogokrat po različnih časnikih čitali, da so presvitli cesar, izlasti za šolske stavbe, dostikrat izdatne podpore darovali, za to smo se tudi mi, polnega zaupanja, do Njih veličanstva obrnili, in smo bili tudi vslišani. Bog ohrani, Bog varuj našega presvitlega vladarja!

J. Šoter, župan.

Od Pesnice. („Steirische Bauernzeitung“.) Naši nasprotniki se poslužujejo raznih sredstev, s katerimi grdijo slovensko ljudstvo. Kakor imajo v mestih znano „Marb. Zeitung“, „Deutsche Wacht“ i. dr. za gospodo, tako imajo za kmete „Steirische Bauernzeitung“, katera hujska in zapeljuje kmete, posebno slovenske, kar jih ima v svoji oblasti. Ta ne-bodiga-treba ima tudi pri nas precejšnje število naročnikov, kar pa človek od daleč lahko že spozna, kajti oni psujejo črez Slovence, črez preč. duhovščino in druge domoljube, da se jim le sline cedijo in da lahko človeka groza obhaja, če jih sliši. Pa kako bi bili drugače mogoče, saj je „B. Z.“ pravo antikristovo evangelje, če se sme tako reči. Ono se poslužuje vseh, samo ne dostojnih sredstev, da ogrdi Slovence in prečastito duhovščino, od nje pa si naši krivi pre-

roki in njih aposteljni zajemajo svojo modrost. Pač smešno se nam zdi, kako zamore te vrste ljudi tako bedastih biti, da take spake pobirajo in jih po svetu raznašajo, sicer pa tudi njih zadenejo, ker so Slovenci, čeravno so svojo narodnost že davno zatajili. Ta „B. Z.“ je za slovenskega kmeta jako strupen listič, in ni mogoče, da ona človeka ne zbega, kedar se ji enkrat uda in jo čita delj časa. —č.

Iz Braslovč. (Pojasnilo.) Dobili smo slučajno v roke 24. št. „Celjske vahtarce“, v kateri znani naš revež kot dopisnik iz Braslovč opisuje izmišljene nedostatke povodom požara, kateri je bil 16. marcija zjutraj na gospodarskem poslopju gospé Marije Vrankovič. Nočem vse neresnice imenovanega dopisa na drobno odkriti, ker je to itak že naš vrli župan storil in je moral „vahtarca“ v predzadnji svoji številki uradni popravek prinesiti; kar pa moram odločno zavrnuti, je to, da se hinavec drzne tudi pri tej priliki grajati gospodarstvo našega občinskega zastopstva in napadati nekatere povsem poštene in marljive odbornike, češ, kako slabo se je obneslo gasilno orodje, in kako zanikerno so se vedli nekateri občinski činovniki pri požaru. No, če bi bilo res tako zanikerno in slabo, bilo bi dotično poslopje popolnoma zgorelo, tako pa smo ga vsaj deloma obranili pred ognjem, in vsa druga bližnja poslopja so bila preteče nevarnosti obvarovana. Vprašal bi pač dopisnika, zakaj je pozabil omeniti in grajati, da je krčma posestnice poškodovanega poslopja med požarom napajala znane ponočne razgrajalce z žganjicó, ti pa so potem, ne da bi gasilni, marljive gasilce ovirali in poštene ljudi s psovkami napadali. Ali mi poznamo njegovo namero: njemu ni za resnico, ampak, jezeč se, da stoji naš narodni občinski zastop na tako krepkih nogah, hoče ga pred svetom črniti, ker se mu doma ne posreči. Le škoda za-nj, kajti zavedni Braslovčani ne iščejo sveta v listih naših nasprotnikov, in zlasti ne v Celjski vahtarci. Uverjeni smo, da je za vsako društvo in za javno življenje sploh zmerna in pametna opozocija, ki ne izvira iz sebičnih namenov, zdrava in dobrodejna, a če bodo gospodje pri tekali pod obrambo „vahtarce“, potem jim je, ako je tudi med njimi nekdanji starosta našega vrlega „Sokola“ in „zaupni“ mož posojilnice, za vselej odklenkalo. Pametnežem za danes dosti!

Od Male nedelje. (Sloga jači.) Slovenci, kar nas biva po našej domovini, potegujemo se za naše pravice in nočemo nikomur krivice. Tako so se že potegovali pa tudi naši dedje za nje, in se je pred več ko 300 leti že uradovalo po gradovih slovenskim strankam. Mi potegnemo pa se tem lažje za naše pravo, ko imamo narodnih mož, voditeljev, kakor jih so naši starinci še le malo imeli. Nahajajo se tudi

možje starejše dobe, kakor Trubar, Dalmatin in drugi, kateri so veliko pomogli našej književnosti s prestavo in pisavo, ter naše dede poučevali. Naše stoletje pa ima že več slavnih mož, kateri so delavni na slovstvenem polju ali pa se potegujejo na političnem bojišču za mili naš narod in če bi teh ne bilo, davno bi že propali; to nam pričajo stare listine, saj je več imenitnih mest sedaj čisto nemških, ki so bila svoje dni slovenska in pozidana od Slovenov. Naš kmet se drži v obče prav krepko in ga skorej ni, ki bi vlekel z nemškutarijo. Vendar pa se meni dozdeva, da smo še vse premlačni ali pa se overamo sami med seboj v napredovanji, ker ne poznamo edinosti. Vsak trdi svojo in če mu ne obvelja, pa se jezi in se odtegne delu. To ni prav. Skrajni čas je, da se iz spanja popolnem vzdramimo ter v bratski ljubavi, zložno delujemo tudi mi po občinah in tudi v družbinskem življenji. Vsakemu svoje, vse pa vsem! Tako ne propademo, ne mi, ne zanamci naši. V to pomozimo nam Bože mili!

Iz Ljutomera. (Požar.) Na velikonočni ponedeljek med rano pridigo je nastal v Ljutomeru požar, ki bi lahko veliko nesrečo povzročil. Ljudje v cerkvi so skoz odprta vrata opazili gosti dim, in zdelo se je, kakor da bi bil požar nastal v sredi trga, zato je nekdo zaklical „gori!“, na to pa je nastal po cerkvi strašen nemir in med ženskami krik. Vse je drlo iz natlačene cerkve proti vratom. K sreči je bilo vseh pet vrat odprtih in g. župnik so na prižnici stoječ glasno klicali: „po času“, „mirni bodite“, „ne tlačite se pri vratih“. Tako so vsi ljudje srečno iz cerkve prišli, zunaj pa so se hitro prepričali, da je bil klic o požaru pre nagljen, kajti vnel se je bil le škedenj gosp. D. Farkaša za trgovom, od koder bi se sicer lahko požar po celem trgu razširil, ko bi bil pihal močen veter, kakor prejšnje dni. Hvala Bogu, da je bilo vreme jako tiho in mirno, tako so lahko požar hitro pogasili, zgorel je samo škedenj in v njem shranjena slama. Kako je požar nastal, ni znano.

Iz Precetincec pri Malej nedelji. (Spomladnje delo in veselje.) Jarne na vole, brano na dan! Te besede so sedaj pravo geslo našega kmetiča. Poglejmo na polje, kjer je živahno gibanje; tukaj pridno navažujejo gnoj, in sejejo oves. Zopet drugi pripravljajo zemljo za druge pomladanske sadeže; posebno pa po vinogradih kar delavcev mrgoli, od koder se slišijo in doné prijetne pesmi na uho; vmes pa se tudi sliši, kakor je uže navada, marsikatera zarobljena govoricca, kam bolje, da bi je ne bilo z jezika! H koncu še omenim eno. Veselo smo praznovali velikonočne praznike, zlasti ker je bilo vreme ugodno, so kresovi goreli, možnarji gremeli in vesele pesmi so se razlegale. Kdo bo tajil, da se pri takovih družbah potrti človeški duh raz-

vedri in okrepeča, da za čas pozabi svoje tlače — če skrbi! Vendar pa nam je to nedolžno veselje v ponedeljek zvečer neki bori človeče s svojim neprijetnim glasom in ravsom končal. Kdo je bil pa ta bore človeče, in zakaj je tako razgrajal, to naj pokrijem s plačem krščanske ljubezni. Vi pa, dragi do sedaj pošteni fantje, ostanite še oposlej taki. Gotovo se ne bote kesali pozneje dni.

Sv. Lenart v slov. gor. (Okr. hranilnica.) Okrajna hranilnica ima sledeče ravnateljstvo: Predsednik upraviteljstva in ravnateljstva g. Peter Mesarec, njegov namestnik v upraviteljstvu in ud ravnateljstva g. Matija Rola, predsednik pisarne in namestnik predsednikov v ravnateljstvu g. Dr. Lešnik; dugi udje ravnateljstva pa so g. Fekonja Franc, vel. posestnik v Trotkovi, g. Fras Anton, vel. posestnik v Zg. Voličini, g. Kukovec Fric, vel. posestnik v Žicah in Pečovnik Karl, vel. posestnik v Gočevi.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V ponedeljek so prišli drž. poslanci sopen na Dunaj ter jim bode rešiti drž. proračun za letošnje leto. Ni dvoma, da bode nekaterim gg. ministrom v tem iti „skozi šibe“, sreča za nje, da so te le — besede. Največ govoričenja pa bode vsekako pri obravnavanju proračuna ministra za uk in bogočastje. Tam pride tudi v obravnavo troje načrtov nove postave gledé ljudskih šol. Gotovo je, da jih izroči drž. zbor šolskemu odseku v pretresovanje, ali pa in koliko kateri obvelja na zadnje, to je še celó negotovo. — V zavodu za gluho-neme otroke v Gradcu je poleg 79 otrok, čijih stariši so Nemci, samo 14 slov. otrok, torej je razmerje 6 proti 1. — V Gornjem Bolcu se je kat.-polit. društvo izreklo zoper to, da se jemlje čedalje bolj pravica do lova kmetom, ter se prepušča le bolj gospódi. — Koroški dež. odbor prosi vlado, naj se ne tirja davek od „koritujaka“ ali piva, ki si ga kmet kuha doma ter ga daje poslom in delalcem kot zdravo pijačo. Taka pijača je vsekako bolja, kakor žganje. — V spodnjem Dravberku si snujejo kmetje posojilnico; mi jim želimo, naj pride taka posojilnica v prave roke in tedaj jim bode velike koristi. — Minist. svetnik na Dunaji g. dr. Lorenz biva sedaj na Kranjskem ter pregleduje tamošnje kmetijske šole. — V Ljubljani so osepnice že toliko, kolikor ponehale, kajti zadnje dni ni nihče na njih zbolel, in je le 23 ljudi še bolnih na njih. Na živinskem sejmu je bilo zadnji ponedeljek v Ljubljano 926 glav živine. Pitana živina in pa konji so imeli precej cene in gredó največ doli v Italijo. — V sredo dne 11. aprila je bilo v Drežnici na Tolminjskem troje parov za „zlato poroko“ v cerkvi. To bode še pač redko kje drugje. — Konjska dirka